

Türkoloq, yazıçı, tərcüməçi Ömər Küçükməhmətoğlu 1979-cu ildə Qəhrəmanmaraşın Türkoğlu rayonunda doğulub. Universitet bitirib. Türk dili və Ədəbiyyatı üzrə doktorluq alimlik dərəcəsi var. Türkiyədə bir neçə elmi və bədii kitabı yayımlanıb. Azərbaycan, rus, özbək, qırğız, qazax ədəbiyyatlarından birbaşa Türkiyə türkcəsinə xeyli tərcümələr edib. Azərbaycan ədəbiyyatının cəfakəş dostlarındandı.

ÖMƏR KÜÇÜKMƏHMƏTOĞLU

YARIMÇIQ

(hekayə)

"Düşünmək ruhun öz-özüylə danışmasıdır"

Farabi

Qəhvəaltında (səhər yeməyi zamanı) heç kəsin səsi çıxmısa da, qardaşı uşaqları yerlərində dingildəyirdilər. "Ayağını çək", "sən orda oturma", "ananın yanında mən oturacağam", "mənim yerimdən dur" - bütün bunlar hər səhər qəhvəaltında eşitdiyi adi sözlərdir.

Stolun baş tərəfində əyləşmiş yazıçı anasına, bacısına, qardaşına və qardaşı uşaqlarına bu gün öz otağında hekayələr kitabının son hekayəsini yazacağını söylədi. Onu narahat etməmələrini, otağına kimsənin girməməsini dilə gətirdi. Bir tikə pendir və bir dilim pomidor yedi.

-Bu hekayəni də yazıb kitabı çapa vermək istəyirəm.

Yeznəsi çayından bir qurtum aldı. Ona tərəf baxıb soruşdu:

-Nədən bəhs edəcək?

-Necə yazdığımı anladan bir hekayə olmalıdır.

-Maraqlıdır.

-Bəli, bir az yazıçılıq sənətindən söhbət açacağam. Həyatda qarşılaşdığım əhvalat-

ları necə qələmə aldığımı oxucularımla bölüşəcəyəm.

Bu qısa dialoqdan sonra hər ikisi susdu. Qəhvəaltısını qurtarıb qalxdı və iş otağına getdi. Hekayəni necə başlayacağını düşünərkən qapı açıldı. Bacısı içəri girdi. Kündəki tozsoranı götürdü. Bayıra çıxanda arxasınca "onu bir də mənim otağıma qoymayın", dedi.

Fikirləri alt-üst olmuşdu. Hekayəyə yenidən köklənmək üçün xəyal dünyasına baş vurdu. Hə, indi nədən başlayım, deyərək düşünərkən qapı yenidən açıldı. Bu dəfə içəri girən anasıydı. Ona axşam dayısının Alimə arvadı ilə qonaq gələcəyini, onlara halva bişirmək istədiyini, amma un qalmadığını, hekayəsini yazdıqdan sonra gedib, un almasının vacibliyini söylədi.

O, "tamam", dedi. Sonra yenidən hekayəsi haqqında düşünməyə başladı. Əvvəlcə ona bir ad tapmağa çalışdı. Bu zaman cib telefonu səsləndi. Zəng vuran Həmzəydi. O da yazıçıydı, hekayə yazırdı. Həmzə onun bu yaxında yazdığı hekayə-

sini oxuyub-oxumadığı, haqqında nə fikirdə olduğu ilə maraqlandı. Özünün də elə bu saat bir hekayə üzərində işlədiyini bildirdi.

Telefon söhbəti bitdi. Yenə düşüncələrə daldı. Fikrini cəmləyib əlini klaviaturaya uzadanda qapının cırıltısı diqqətini yayındırdı. Beş yaşlı qardaşı oğlu Mahmuddu. Qapını ayağı ilə itələyib, içəri keçdi.

-Dayı, bu gün bizimlə oynamağa söz vermişdin...

Qardaşı oğluna baxıb qımıışdı.

-Doğrudu. Bəs niyə qapını ayağınla açırsan?

-Dayı, keçən dəfə sən anbarın qapısını təpiklə açmışdın...

Yazıçı daha heç nə deyə bilmədi. Qalxıb qardaşı oğlunun əlindən tutdu. Qardaşının o biri uşaqları, Yusif və Ayşəgül də həmin saat yanına gəlib, onu qucaqladılar.

Əvvəl qardaşı uşaqlarının ayaqlarından tutaraq, qolları üstündə qalxıb enməyi məşq etdirdi. Sonra qızışma hərəkətlərinə keçdilər. Yusif dəyənəklərlə bir az ağırlıq qaldırdı. On bir yaşındaydı. O biriləri kiçik olduqları üçün ağırlıq qaldırmağa icazə vermədi. Bircə ayaqdan tutma hərəkətini göstərdi. Yaxşıca oynadılar.

Uşaqlar yorulan kimi hərəsə bir divanda uzanıb yatdı. O da hekayəsini yazmaq üçün təzədən yazı otağına qayıtdı. Düşün-

məyə başladı. Naşir dərgilərdə dalbadal yayımlanan hekayələrini oxumuşdu. Kitabını buraxmaq istəyirdi.

Doğrudan, mən onları haçan yazdım? Gör nə qədər hekayə oldu. Bax, bir kitabdı. Sanki birnəfəsə yazılıb. Əslində, bu gün "Aynadakı adam" adlı yarımçıq qalmış bir hekayəsini bitirmək istəyirdi. Ancaq yaxşı deyiblər, sən saydığını say, gör fələk nə sayır. O hekayəsinin adı xoşuna gəlirdi. Bəlkə də başqa bir kitabının adı olacaq. Bir neçə də yarımçıq hekayəsi vardı. Tamamlaya bilsə, ikinci bir kitabı da düzələrdi.

Sonra stolun üstündə, printerdə üzünü çıxardıb, bir qıraqda qalaqladığı hekayələrini baxdı. Çapa hazırlananlar, necə deyərler, birnəfəsə yazılanlardı. Deyəsən, bu gün başladığı hekayəni axıra çatdırmaq alınmayacaqdı. Eybi yox, qoy bu da yarımçıq qalsın. Hekayələrin hamısının axırı elə həmişə hökmən bitməli deyil ki! Həyat özü də belədi axı.

Bunları düşünən yazıçı yazmaqdan ayrıldı. Çap olunacaq kitabının adı haqqında fikirləşdi. Bu, onun ilk hekayə kitabıydı. "Bəlkə "Üş yoldaş" olsun? Ağıl, qəlb və sənət. Üçü çox yaxşı yoldaşdı".

Türkiyə türkcəsindən çevirdi:

Eyvaz Zeynalov

